

Verlangend naar licht, troost en bemoediging , komen we hier bijeen in de naam van de Vader,Zoon en Heilige Geest.

Welkom U allen,die hier vanmorgen aanwezig kunt zijn.

Voor de dood kunnen we de ogen niet sluiten, dat hebben de vele corona doden ons het afgelopen half jaar wel duidelijk gemaakt. Ons leven is niet maakbaar, onze levensdagen zijn beperkt en dus is iedere dag kostbaar.

We vieren deze dagen Allerheiligen en Allerzielen. Het zijn de dagen in het jaar dat wij willen gedenken. Mensen bezoeken de kerkhoven of de kerken meer dan op de meeste andere zondagen. En juist nu zijn we toch genoodzaakt de deur van onze kerk voor elkaar meer gesloten te houden.

We zouden eigenlijk niets liever willen dan met velen samenkomen ; samen ook met de families van de overledenen van dit jaar ; aandacht hebben voor elkaar, voor het gemis, de onmacht, de vragen. Want juist samen vieren, samen gedenken, en stilstaan bij wat ons overkomt, creëert solidariteit die verbindt en ons tegelijkertijd overstijgt.

We zijn genoodzaakt concessies te doen in de manier waarop we vandaag hier samenkomen en vieren : op afstand blijven van elkaar, geen uitnodiging naar de families, geen kaarsen voor iedere overledene van dit jaar.

We staan stil bij de mensen van voorbij, ze zijn met ons verweven, ze zijn in een ander weten ; dicht Hanna Lam in de tekst van een mooi lied, wat op het eind van deze dienst gezongen wordt.

Ons leven is als het ware een deel van een groot boek waarin wij een bladzijde moge schrijven . We worden gedragen door mensen uit ons verleden en dragen op onze beurt weer bij aan de mensen van de toekomst. Wij zijn deel van een groter geheel.

Allerheiligen ,het feest van al die mannen en vrouwen – een ontzagwekkende menigte uit alle rassen,stammen en volkeren- door alle tijden heen. Daartoe behoren ook de mensen die zich hebben laten leiden door het onderricht van Jezus zoals dat in het evangelie van deze zondag tot ons komt.

Allerzielen ,de mensen van dichtbij, die wij verloren hebben.

Bij Allerzielen past allereerst zwijgen, in stilte gedenken, zeker dit jaar. Maar bij Allerzielen passen ook woorden van geloof en hoop. We lezen vandaag in de eerste lezing een visioen van leven en hoop dat ons als het ware wil mee nemen , als het ware even wil optillen boven de grens van ons eigen kennen.

Ik wens U een goede viering. Worden we stil in ons zelf, maken we ruimte voor Goden vragen we om vergeving.

Overweging.

De dood van iemand die je heel dierbaar is laat je zien hoeveel moois en hoeveel liefde, hoeveel waardevols je hebt gedeeld. Bij het horen van dit evangelie denkt U dan ook wellicht heel spontaan : Hoe zachtmoedig was mijn dierbare overledene niet, hoe zuiver van hart , hoe vredelievend, hoe liefdevol.

Natuurlijk we weten ook wel, onze lieve doden waren geen heiligen, ze hadden ook hun moeilijke kantjes, maar in de loop van de tijd vervaagt dat gauw, het is nu niet meer zo actueel, het doet geen pijn meer, we laten dat graag achter ons .

Het goede van hun leven blijft vooral bestaan en zal nu ook door God worden gezien. “Zulk een mens is een kind van God zelf. Zulk een leven gaat nimmer of nooit verloren “, hoorden we voorlezen. In de officiele Bijbeltekst staat : Verheugd je en juich,want je zult rijkelijk beloond worden in de hemel.

Mooie woorden : maar toch sluipt er misschien nu en dan ook wel eens enige twijfel in ons hart. We horen en zien om ons heen dat de duidelijke antwoorden van de christelijke traditie het tegenwoordig niet meer zo goed doen. Ook wij denken wel eens bij ons zelf. Waar komen onze lieve doden terecht? Komt er wel echt iets hierna ? Of zijn onze lieve doden voorgoed verdwenen in het niets? In de anonimiteit van de grote kosmos ,als stof in het heelal ? Zullen we onze geliefden nog wel ooit terug zien? We weten het allemaal niet. We kunnen niet zeggen :het is zus of het is zo. Niemand weet het. Is het dan een ‘grote leegte’? Of is er zoiets als ‘een ander weten’. Een ander weten, dan de feiten die we dagelijks te verwerken krijgen. Het weten van de hoop, het weten en erop vertrouwen dat eens een ‘Groter Leven’ ons wacht.

In de eerste lezing hoorde we lezen over het visioen van Johannes in het boek van de openbaring . Als Johannes dit visioen krijgt zit hij in de gevangenis. Ze hebben hem aan de ketting gelegd omdat hij gelooft in de Barmhartige, die alle dood overwint.

Hij is van het leven afgesneden en verlangt er misschien wel naar te mogen sterven, naar de hemel te mogen gaan. Maar wat gebeurt er.. wat beleefd hij? In een visioen ziet hij de hemel, de nieuwe stad, naar hem toekomen als een bruid.

En hij hoort een stem : Dit is de tent van God bij de mensen. Hij zal bij hen wonen, en zij zullen zijn volk zijn. Hij- God met hen- , zal hun God zijn.

Als Johannes in dit visioen de stem hoort “Hij zal alle tranen uit hun ogen wissen. Er zal geen dood meer zijn, geen rouw, geen smart zal er zijn, want al het oude is voorbij, dan komt ‘God met ons’ hem nabij, nu al in zijn gevangenschap.

In dit oude beeldend verhaal mogen we ons gekend weten, zowel in onze rouw, ons verdriet, maar ook in ons verlangen, in onze hoop dat God ons tegemoet komt.

Een visioen in de schrift is altijd een verhaal over een ander weten, dan de feiten die we hier en nu kennen. Als het ware een andere grotere werkelijkheid,waarin onze feitelijke en materiële werkelijkheid is opgenomen.

Het weten dat onze doden bij God goed terecht komen.

Dat hun leven niet verloren is, dat willen we graag geloven.

Maar is het dat alleen wat beiden lezingen ons, voor ogen willen houden : de beloning voor alle goede dingen die een mens in zijn leven heeft laten zien?

Als de bijbel het over het koninkrijk der hemelen heeft of over het hiernamaals , dan gaat het nooit alleen maar over later, voorbij de grens van ons leven. Altijd gaat het ook over het hier en nu, over hoe het leven er nu uit zou moeten gaan zien, hoe het koninkrijk hier en nu al gestalte kan krijgen.

“Dit hier is de tent van God bij de mensen. Hij zal bij hen wonen”, hoorde we in de eerste lezing.

Dit betekent ook dat hier en nu op aarde al die droom, dat visioen van Gods woning onder ons gestalte moet gaan krijgen. Wij moeten door onze levenswijze Gods aanwezigheid nu al zichtbaar maken. Daarin komt hij ons nu al tegemoet.

In het evangelie roept Jezus ons hiertoe nog nadrukkelijker op. Hongeren en dorsten naar gerechtigheid moet nu onder ons plaats hebben.

Barmhartigheid moet nu geschieden, - nu, dat is ook in deze voor veel mensen moeilijke en onzekere tijd ; rekening houden met elkaar en fijngevoeliger met elkaars kwetsbaarheden leren omgaan. Zachtmoedigheid moet nu getoond worden.

Alleen liefdevolle aandacht, de zachte kracht van mensen , weet mensen met elkaar te verbinden en voor teveel eenzaamheid te behoeden.

Meer leven vanuit de zachte krachten maakt niet alleen de wereld om ons heen mooier, leefbaarder, maar het maakt onszelf ook tot mooiere mensen. Het gaat Jezus in dit evangelie juist om de kwaliteit van leven nu.

Onze vragen over hoe het later voor ons zal zijn, of we onze geliefden zullen terugzien. De schrift zegt er weinig over.

Het blijft wel een kostbaar geloofsmysterie , verborgen in een ander weten waarop we mogen vertrouwen.

Laten we dus hier met elkaar hoopvol ; leven en bidden in de richting van dat visioen waarin uiteindelijk God voor ons is ; alles in allen. Amen

